

afgjørende for Thingets Medlemmer, at der i Næringsloven i en Række af Aar har staaet en aldeles lignende Bestemmelse; naar man har et saadant Antecedents imod sig, vil det naturligtvise være vanstelig for et enkelt Medlem at overbevise Thinget om, at en lignende Bestemmelse ikke bør staae i en ny Lov for en Klasse af Forretningsfolk eller Næringsdrivende, der ikke i nogen Henseende staaer over dem, med Hensyn til hvilke den nævnte Passus er indført i Næringsloven. Men der er endnu en anden Omstændighed, som har virket til, at jeg ikke har stillet noget Endringsforslag til dette Punkt, og det er den Omstændighed, at, saavidt vides, den nævnte Bestemmelse i Næringsloven kun hidtil er bleven anvendt i et enkelt Tilfælde; det var et Tilfælde, hvor man havde Valget imellem at sætte Vedkommende under Tiltale eller at tage Bevillingen fra ham; da det imidlertid var meget tvivlsomt, om der kunde stiftes Beviis tilveie mod Vedkommende, da det i det paagjældende Tilfælde var to Børn, der havde solgt en stjaalen Ting til ham, valgte man at fratage ham Bevillingen, eftersom dog alle Omstændigheder og Indicier, der vare oplyste, talte for, at han havde gjort sig skyldig i Hæleri, og han derfor maatte være vel tilfreds med at faae Sagen afgjort paa den nævnte Maade. — Ved at omtale dette enkelte Tilfælde, skal jeg tillige berøre Bestemmelsen i § 6 i Udvalgets Udkast med Hensyn til, at det der udtrykkelig er sagt, at ingen Pantelaaner maa modtage Panter af Børn. Det er nemlig en Ret, som nu maa tilkomme Enhver, ved sine Børn at sætte Panter paa Assistenthuset og andetsteds, og et saadant Barn betragtes da som en Fuldmægtig, der udfører Forældrenes Vrind. Da nu imidlertid det hele Lovforslag, som vi her ere ifærd med at drøfte, jo er myntet paa at staffe Præservativer tilveie imod, at der ved Pantelaanereningen skal afstedkomme Hæleri osv., er ogsaa den nævnte Bestemmelse, overensstemmende med den engelske Lovgivning, optagen i Udvalgets Udkast, fordi

man, naar Børn kunne bruges og blive brugte som Sættere — til at bringe Pantet hen til Pantelaaneren —, næsten altid vilde savne Beviis overfor den, som havde givet dem Gjenstanden ihænde, for at han var den egentlige Thy eller Hæler. Naar Børn nemlig i en saadan Anledning førtes for Retten, vilde de ikke kunne beedige deres Forklaring, vilde ikke ligeoverfor Thyen eller Hæleren kunne afgive fuldt Beviis eller dog ikke kunne føres som gyldige Vidner mod deslige Personer. Dette er Grunden til, at Bestemmelsen i § 6 i Overensstemmelse med den engelske Lovgivning er indsat i Udvalgets Udkast. Med Hensyn til § 8 i dette forekommer det mig ikke, at det lader sig anføre som Indvending imod samme, at det allerede skulde være en almindelig Regel, at Omgaelsen af en Lov straffes som selve den i Loven nævnte Overtrædelse af Loven. Det, der i § 8 er sagt, er, at Kjøb med Tilbagekjøbsret, naar de afflutes af Folk, som ellers give sig af med at laane paa Pant, er en Omgaelse af Loven. Uden en udtrykkelig Udtalelse heraf maatte en Person, som gav sig af med Pantelaanersforretning, vistnok for Retten kunne sige: Jeg har kjøbt den eller den Gjenstand og indrømmet Vedkommende en Tilbagekjøbsret til den, og det maa jeg være ligesaa berettiget til som enhver Anden. Det er en aldeles fri Sag, at afflutte Kjøb mod Tilbagekjøbsret, og, naar det ikke udtrykkelig udtales i Loven, at de, der give sig af med Pantelaanersforretninger, ikke maae afflutte saadanne Kjøb, vilde de ikke kunne straffes for at have gjort det. — Jeg skal endnu kun tillade mig en Bemærkning med Hensyn til, hvad det høitærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Sessen) udtalte om, at saavel Udvalgets Forslag som Regjeringens Udkast havde grebet denne Sag an paa en urigtig Maade. Det, der efter mit Begreb derved var hans egentlige Tanke, var, at man, for at modarbejde Pantelaanerne, skulde oprette private Contoirer, hvor Folk kunde faae en let og maastee skjult Afgang til Laan. Men